

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO U OSIJEKU
BROJ:K-DO-52/08

Osijek, 4. studenoga 2008.

DP/AL

ŽUPANIJSKOM SUDU U

OSIJEKU

Na temelju članka 42. st. 2. toč. 4. i članka 203. st. 2. Zakona o kaznenom postupku, podižem

OPTUŽNICU

protiv

okr. ČEDE JOVIĆA,

ubičenog 7. srpnja 2008. u 8,30 sati, zadržanog 8. srpnja 2008. nalazi se u pritvoru Zatvora u Osijeku, od 9. srpnja 2008.

da je:

u razdoblju od 16. studenoga 1993. do 6. rujna 1995. godine u Dalju, tijekom agresije tzv. JNA na Republiku Hrvatsku i oružane pobune dijela lokalnog srpskog stanovništva protiv ustavnopravnog poretka Republike Hrvatske i tijekom okupacije Dalja, nakon što su navedene postrojbe protjerale većinu ncsrpskog stanovništva iz mjesta kako bi ga učinile etnički čistim srpskim naseljem, a preostale mještane hrvatske i mađarske nacionalnosti prisiljavali na rad i

izvrgavali psihičkom i fizičkom zlostavljanju, u činu kapetana JNA, formalno kao pomoćnik zapovjednika 35. Slavonske brigade tzv. Vojske Republike Srpske Krajine za sigurnost, a u stvari i kao zapovjednik postrojbe vojne policije, protivno odredbama članka 3. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata i odredbama članka 4., 5. i 13. Dopunskog protokola ženevskim konvencijama o zaštiti žrtava ne međunarodnih oružanih sukoba (Protokol II), odgovoran za primjenu međunarodnih humanitarnih propisa, a znajući da su njemu podređeni pripadnici vojne policije u više navrata nezakonito lišavali slobode i zlostavljali pripadnike nesrpske nacionalnosti, nije ništa poduzeo u okviru svojih ovlasti da bi ih onemogućio u daljnjem zlostavljanju, a počinitelji kazne te svjesno pristao da njemu podređene osobe nastave s takvim protupravnim radnjama, kao i na nastupanje njihovih posljedica, pa su tako:

- točno neutvrđenog dana u razdoblju od 1993. godine do 1994. godine vojni policajac Novak Simić nogama obuvenim u vojničke čizme snažno udario u tijelo protupravno zatočenog Ivana Horvata i time mu nanio prijelome od II do VI desnog rebra i od III do VIII lijevog rebra i prijelom palca lijeve šake s trajnom deformacijom,

- dana 3. svibnja 1995. godine vojni policajci Novak Simić, Miodrag Kikanović i Radovan Krstinić udarali rukama i nogama te policijskom palicom po glavi i čitavom tijelu Antuna Kundića, uslijed čega je ovaj zadobio serijske prijelome od IV do X lijevog i desnog rebra, nagnječenje oba plućna krila, krvarenje ispod meke moždane opne, nagnječenje lica, grudnog koša, obje natkoljenice, desne potkoljenice i desnog kuka, od kojih višestrukih ozljeda je Antun Kundić ubrzo preminuo,

- točno neutvrđenog dana početkom svibnja 1995. godine vojni policajci Novak Simić, Miodrag Kikanović i Radovan Krstinić snažno udarali rukama i nogama po čitavom tijelu protupravno zatočenog Ivana Borzu, uslijed čega je ovaj više puta pada na tlo, gubio svijest i nekontrolirano vršio nuždu,

- točno neutvrđenog dana tijekom svibnja 1995. godine vojni policajci Novak Simić i Miodrag Kikanović rukama i nogama po čitavom tijelu udarali protupravno zatočenog Karola Kremerenskog i tako mu nanijeli točno neutvrđene ozljede prsnog koša, noge i želudca,

- točno neutvrđenog dana tijekom svibnja 1995. godine vojni policajac Radovan Krstinić bez ikakvog povoda udario željeznom šipkom po leđima i nogama Josipa Ledenčana, nanijevši mu točno neutvrđene tjelesne ozljede,

- točno neutvrđenog dana tijekom mjeseca lipnja 1995. vojni policajac Miodrag Kikanović nogama obuvenim u vojničke čizme i policijskom palicom snažno udario po nogama i leđima protupravno zatočenog Emerika Hudika, nanijevši mu točno neutvrđene tjelesne ozljede,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba, iako je to bio dužan, propustio spriječiti da se nečovječno postupa prema civilnom stanovništvu, da mu se nanose ozljede tjelesnog integriteta, zdravlja i da se ubija,

pa da je time počinio kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava - ratni zločin protiv civilnog stanovništva, opisano i kažnjivo po članku 120. st. 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske (OKZ RH), u svezi članka 28. OKZ RH, uz primjenu članka 65. OKZ RH.

STOGA PREDLAŽEM:

- 1) da se održi glavna rasprava pred tim sudom kao stvarno i mjesno nadležnim,
- 2) da se na glavnu raspravu privede i kao okrivljenik ispita Čedo Jović (204),
- 3) da se na glavnu raspravu pozovu i kao svjedoci ispituju Milovan Petrović (230), Saša Grgur (231), Savo Klajić (235), Rozalija Kundić (262), Ivan Bodza (265), Josip Ledenča (271), Emerik Huđik (275), Andrija Bodza (292), Jožef Kremerenski (295), Mirko Kelava (297), Vladimir Stojkov (305), Momir Jelić (306), Predrag Bojanić (307), Goran Đukić (308), Đorđe Jelić (309), Žako Šteković (310), Željko Čokaš (311), Goran Medanić (312), Andrija Pašti (313), Josip Radić (316), Đuro Astaloš (319), Mario Lazar (322), Imra Mogor (331), Ivan Horvat (342), Tomislav Hajduković (348), Stojan Alapović, Ul. Dr. Franje Tuđmana 2c, Beli Manastir, Antun Hodan, Busija 1, Erdut, Monika Popović 19. Kershope Close MK 41, OAQ, Bedford, Antun Kvaka, Bele Bartoka 2, Dalj, Josip Obrtljik, Vujin Čot 15 Erdut, Stjepan Vulin, Žrtava Domovinskog rata 29 Erdut, Josip Varga, J. Totha 115 Dalj planina, Zdravko Tomašević, Priljevo 147, Vukovar i Palko Kremerenski, Bele Bartoka 8, Dalj, te sudsko medicinski vještaci mr. sc. Milanka Mrčela (285), i prof. dr. sc. Mladen Marcikić (287),
- 4) da se na glavnoj raspravi u dokaznom postupku pročitaju naredba (12), zapisnik o sekciji br. 24/95 (13 i 14), nalog za pretragu osobe, stana i drugih prostorija (15), zapisnik o pretrazi stana i drugih prostorija (16-19), potvrde o privremenom oduzimanju predmeta (21-23), zapisnik o pretrazi prijevoznog sredstva (24-27), nalog za pretragu osobe, stana i druge prostorije (28), zapisnik o pretrazi stana i drugih prostorija (29-32), potvrde o privremenom oduzimanju predmeta (33-39), «rešenja» (48-53), «nalaz i mišljenje» (54) «rešenja» (55 i 56), «uvjerenje» (57), dopis od 9. ožujka 1994. (58), «obaveštenje» (59 i 60), «uverenje» (61), «rešenje» (62), izjava (63), potvrda (64), izvješće o uhićenju i dovođenju (198 i 199), potvrda (200), izvod iz prekršajne evidencije na ime Čedo Jović (229), izvod iz kaznene evidencije na ime Čedo Jović (236), naredbe (239 i 240), potvrda (241), «?» (242), naredba (257), «izveštaj o prijemu – predaji dužnosti» (258), nalaz i mišljenje sudsko-medicinskog vještaka mr. sc. Milanke Mrčela (285 i 286) i traumatološki list Kliničke bolnice Osijek na ime Ivan Horvat (290),
- 5) da se protiv okr. Čede Jovića produjli pritvor.

Obrazloženje:

Povodom posebnog izvješća Policijske uprave osječko-baranjske, Sektora kriminalističke policije od 8. srpnja 2008., broj Ku-14/07, s prilogima, provedena je istraga protiv okr. Čedo Jovića zbog postojanja osnovane sumnje da je počinio kazneno djelo – ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 120. stavak 1. OKZ RH, kako mu je po činjenično i pravno stavljeno na teret rješenjem o provođenju istrage od 9. srpnja 2008., br. Kio-I-99/08.

Rezultati tako provedene istrage upućuju na zaključak, da je okr. Čedo Jović počinio kazneno djelo - ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 120. stavak 1. OKZ RH.

Okr. Čedo Jović u svojoj obrani navodi, da nakon što je završio srednju vojnu školu da je bio raspoređen u Gardijsku brigadu JNA sa sjedištem u Beogradu, sve do 1990. godine. Nakon toga raspoređen je u kabinet Saveznog sekretara za narodnu obranu u Vladi SFRJ, kao organ sigurnosti vojne službe, gdje se zadržao do 29. svibnja 1992. Od 1. lipnja 1992. raspoređen je u zonski štab Teritorijalne obrane Vukovar, kao referent sigurnosti, gdje se zadržao do 1. lipnja 1993. Nakon toga raspoređen je ponovo u Beograd, na mjesto referenta sigurnosti pri Ministarstvu obrane SRJ. Ovdje je bio do 16. studenoga 1993., nakon čega je raspoređen u 40. kadrovski centar vojske Jugoslavije, koji ga je uputio u 11. korpus vojske tzv. Republike Srpske Krajine, a 11. korpus ga je rasporedio u 35. Slavonsku brigadu u Dalju, na dužnost pomoćnika komandanta brigade za sigurnost (načelnika sigurnosti). Na tom mjestu se zadržao do 6. rujna 1995., kada je ponovno vraćen u Beograd, u «Odjel bezbednosti» Ministarstva obrane, gdje se zadržao do 2000. godine kada je razvojačen.

U Dalj je došao u činu poručnika, a 1994. godine u Dalju je unaprijeđen u čin kapetana, u kojem činu je i demobiliziran. Kada je došao u Dalj 1993. godine, došao je na mjesto, kako je to već naveo, pomoćnika komandanta brigade za «bezbednost», a netko je to zvao i «načelnik bezbednosti». Kao pomoćnik komandanta brigade za «bezbednost» imao je slijedeće zadatke: kontraobavještajni rad, pomoć komandantu za procjenjivanje snaga neprijatelja i tome sl. te stručno – specijalističko rukovođenje vojnom policijom. Ističe da je u Dalju postojalo Odjeljenje vojne policije. Stručno specijalističko rukovođenje vojnom policijom podrazumijevalo je da komandiru odjeljenja vojne policije u Dalju dostavi nove dokumente koji stižu npr. potraga po službenoj dužnosti za nekom osobom, te da vodi brigu o punktovima koje je njihovo odjeljenje držalo i koje je određivao komandant. Ističe da je na tim punktovima vodio brigu samo u pogledu šverca cigareta, oružja i bijelog roblja.

U Dalju, u Ul. Jelke Popović na br. 40 ili 60 nalazila se kuća tzv. Šajberova kuća u kojoj se nalazila «Komanda 35. slavonske brigade», a u toj zgradi osim «Komande brigade» nalazilo se i odjeljenje vojne policije.

Kada je došao u Dalj, zapovjednik vojne policije, koja se također nalazila u «Šajberovoj kući», bio je vodnik I klase Savić, čije ime ne zna, ali mu je nadimak «Zemo». Ovaj Savić je u vojnoj policiji bio do 1994. godine, ali ne zna do kojeg točno datuma, a nakon što je taj Savić otišao, na njegovo mjesto je odlukom komandanta brigade postavljen Novak Simić. U toj vojnoj policiji radili su i Miodrag Kikanović i Radovan Krstinić. Istaknuo je da je komandant 35. brigade vojske tzv. Republike Srpske Krajine bio potpukovnik Stojan Pralica i to 1995. godine, kada je na njegovo mjesto došao Nikola Petrović, iz garnizona u Leskovcu.

Odjeljenje vojne policije koje je bilo smješteno u «Šajberovoj kući» imalo je između 10 do 13 ljudi, koji nisu bili redovni vojnici nego su radili po ugovoru (za plaću); ovi su obavljali oslove vojnog policajca, a među njima su bili, kako je to već naveo, i Miodrag Kikanović i Radovan Krstinić. U tom odjeljenju osim redovnog sastava u kojem je bilo 10 do 13 ljudi, bio je i rezervni sastav, tako da je to brojalo negdje do 27 ljudi, ali taj rezervni sastav nije bio stalan; rezervni sastav je pozivan prilikom «Bljeska» i «Oluje».

Negdje u svibnju 1995., a poslije «Bljeska», od strane vojnih policajaca, a od koga konkretno se ne sjeća, rečeno mu je da su pretukli nekog čovjeka koji ih je vrijeđao na način, da im je rekao da će oni proći kao što su prošli i ljudi iz zapadne Slavonije, a poslije «Bljeska». To su mu mogli reći Miodrag Kikanović, Novak Simić, Radovan Krstinić, a misli i Zoran Vučićević, no ističe da nije siguran da li su mu baš ova četvorica ovo rekli ili netko pojedinačno od njih da mu je to rekao, a tko da ne zna. Kada ih je pitao što su to napravili, rekli su mu da su tog čovjeka oni tukli, šutirali norama i da je čovjek nakon toga umro. Rekli su mu da su ga tukli i rukama i nogama. Ovi mu nisu rekli ime i prezime tog čovjeka, ali je on to saznao od jednog mladića i to nakon što je taj čovjek već preminuo; radilo se o Antunu Kundiću. Može reći za događaj Antuna Kundića samo zbog toga što je on bio u svom uredu, na radnom mjestu, a komandant brigade Stojan Pralica je bio na terenu, a oni nisu imali uspostavljen sistem «dežurnog oficira», a kome bi se takva stvar prijavila.

Istaknuo je da kada bi došlo do mobilizacije, da je odjeljenje vojne policije tada imalo 10 do 13 ljudi, a kada bi došlo do mobilizacije onda bi odjeljenje preraslo u vod, koji je imao do 27 ljudi. Kako je već naveo Novak Simić je bio komandir odjeljenja, a kada je odjeljenje po mobilizaciji preraslo u vod, s obzirom na brojnost ljudi, ne zna da li je Novak Simić prešao u komandira voda ili je ostao i dalje komandir odjeljenja. Komandiru odjeljenja vojne policije ili komandiru voda nadređen je bio komandant brigade, a to je bio potpukovnik Stojan Pralica.

I prije događaja vezano za Antuna Kundića, bilo je sličnih događaja, ali ne takvim da bi posljedica bila smrt, nego se događalo to da se ljudi napiju pa da maltretiraju pripadnike «radnog voda», a u koji su ulazili ljudi nesrpske nacionalnosti. Zna da je jedan čovjek koji je maltretiran bio Ivan Bodza, a sjeća se slučaja jedne žene, čije ime ne zna, da je dobio obavijest da je ta žena, koja živi u Dalj planini, silovana od pripadnika 35. brigade. Kod tako teških kaznenih djela, on se aktivirao, pa je otišao kod te žene svojim automobilom; ova mu je ispričala što joj se dogodilo i opisala mu je čovjeka koji ju je silovao pred četverogodišnjom kćerkom. On je postupio u tom slučaju u skladu s propisima, obradio je kompletan slučaj, podnio kaznenu prijavu koju je proslijedio načelniku sigurnosti u korpusu. Istaknuo je da nije imao ovlast da uz kaznenu prijavu počinitelja privede, nego je to radio nadležni organ u korpusu.

Navodi da je u vezi događaja s Antunom Kundićem, koliko se on sjeća, taj događaj obrađivan u odjeljenju sigurnosti korpusa te misli da je sastavljena kaznena prijava, ali mu nije poznato da li je ova podnijeta. Osobe koje su počinile to djelo u odnosu na Antuna Kundića i dalje su se nalazili u odjeljenju vojne policije i nisu suspendirani. U odnosu na te osobe, a u svezi Antuna Kundića, posao je trebao odraditi komandant brigade.

Dakle, sve što je on činio vezano za vojnu policiju, bila je njegova pomoć vojnoj policiji na način da im je donosio uputstva o radu vojne policije iz Beograda, jer da on nije školovan da bi mogao takva uputstva sam davati budući da je bio školovani vezista – «bezbednjak».

Obrana okr. Čede Jovića kojom poriče počinjenje kaznenog djela podešena je u pravcu izbjegavanja kaznenopravne odgovornosti za učinjeno, jer je u suprotnosti s ostalim izvedenim dokazima.

Iz iskaza svjedoka Milovana Petrovića proizlazi, da je pri 35. slavonskoj brigadi djelovala jedinica vojne policije, a vojna policija se bavila privođenjem osoba koje se nisu odazvale mobilizaciji, obilazili su linije bojišta po pozivima, a komandir jedinice vojne policije bio je Novak Simić, kojemu je pretpostavljeni jedno vrijeme bio Stojan Pralica, a jedno vrijeme Nikola Petrović. Istaknuo je da poznaje okr. Čedu Jovića, da je ovaj bio načelnik službe sigurnosti u 35. slavonskoj brigadi, da je bio aktivni oficir JNA, koji je došao iz Beograda. Veza okr. Čede Jovića s vojnom policijom bila je logističke prirode, dakle, osiguravao je opremu, odjeću, obuću, gorivo za vozila, naoružanje, a ovog je poznavao s redovnih «brifinga». Okr. Čedo Jović je zapovjedi dobivao od komandanta brigade pukovnika Stojana Pralice ili Nikole Petrovića, dok je stručni dio naputaka odnosno zapovijedi dobivao od načelnika sigurnosti u korpusu, a to je bio pukovnik Grahovac. Poznata mu je činjenica smrti Antuna Kundića i na njegov upit što se dogodilo s tim čovjekom, pukovnik Grahovac mu je odgovorio da je umro od srca. Istaknuo je da kada se podizala borbena gotovost, da je vođ vojne policije prelazio u viši organizacijski stupanj, misli u četu ili odred i sa mimodobskog broja od 30-tak ljudi narastao je na dvostruko.

Iz iskaza svj. Save Klajića proizlazi, da je on za vrijeme tzv. Krajine bio u Dalju, kao referent bezbiječnosti odnosno sigurnosti, a pokrивao je riječnu ratnu mornaricu i raketni divizion. Navodi da s vojnom policijom formalno nije imao nikakve veze, a zapovjednik vojne policije da je bio okr. Čedo Jović koji je bio i načelnik sigurnosti u 35. slavonskoj brigadi u Dalju. Jedno vrijeme je s okr. Čedom Jovićem dijelio isti ured, a zajednički pretpostavljeni bio im je pukovnik Dušan Grahovac. Okr. Čedo Jović došao je u činu starijeg vodnika, a zatim je unaprijeđen u poručnika, a potom u kapetana, a zapovijedao je vodom vojne policije u Dalju. Nadalje navodi da ne zna da li je moguće da ista osoba bude načelnik sigurnosti i zapovjednik vojne policije, ali zna da je vodom zapovijedao Novak Simić, a da mu je nadređeni bio, odnosno da je zapovijedi primao od okr. Čede Jovića. Istaknuo je da je osobno čuo kada je okr. Čedo Jović izdavao naredjenja, odnosno zapovijedi Novaku Simiću.

Svj. Jožef Kremerenski iskazao je da su on i njegov pokojni brat Karol bili mobilizirani u radne vodove još 1992. godine, a da su iz radnih vodova izišli koncem ljeta 1995. Njegov brat Karol Kremerenski nije bio zatvaran u vojnoj policiji, u tzv. Šajberovoj kući, ali je tamo dobivao batina. Misli da je prvi puta batina dobio 1993., ali da se ne može sjetiti koje godine je točno dobio najviše batina, kada su mu slomljena rebra, a zbog čega je bio i u bolnici u Vukovaru. Nije mu poznato od koga je njegov brat Karol zlostavljan kada su mu slomljena rebra. Brat mu je umro nakon reintegracije, a od liječnika je čuo da je umro zato što je dobio udarce bokserom u glavu; na glavi je imao oguljotinu kože po cijelom tjemenu, a njemu je rečeno da je to njegov brat dobio udarce bokserom po glavi.

Svjedok Vladimir Stojkov iskazao je da je krajem svibnja 1993. bio mobiliziran u rezervni sastav vojne policije koja je bila smještena u Dalju u tzv. Šajberovoj kući. Vojna policija je pripadala 35. slavonskoj brigadi, a glavni za sve u vojnoj policiji dio je okr. Čedo Jović, koji je bio pripadnik JNA, a po činu je bio kapetan. Za rezervni sastav vojne policije, kojem je i on pripadao, nadležan je bio Đordila, a koji se zove Đorđe Milovanović, od kojeg je on dobivao zapovijedi, dok mu nikada zapovijed nije izdao okr. Čedo Jović. Ima saznanja da je Ivan Horvat povređivan u vojnoj policiji i to je saznao prilikom ispitivanja u policiji, no pod kojim okolnostima, to ne zna. Isto tako nisu mu poznate okolnosti pod kojima je

preminuo, Antun Kundić, a i za njega je čuo u vojnoj policiji. Za Ivana Bodzu, Karola Kremerenskog i Emerika Hudika i Josipa Ledenčanina ne zna. Čuo je da su Radovan Krstinić, Novak Simić i Miodrag Kikanović tukli ljude; zna da je Novak Simić bio nadređen ovoj drugoj dvojici i misli da su oni bili u vojnoj policiji po ugovoru. Za okr. Čedo Jovića misli da je bio glavni za vojnu policiju, za sve. Ne zna kakva je formacija bila vojne policije, no bilo je 10 do 15 redovnih pripadnika vojne policije, a njih rezervnih je bilo 10 do 15.

Svj. Momir Jelić iskazao je da je postao pripadnikom rezervnog sastava vojne policije 1993., koja je bila smještena u Dalju, u tzv. Šajberovoj kući. Zapovjednici rezervnog sastava vojne policije bili su Đorđe Milovanović, a potom Dragoljub Trbić. Vojna policija je osim rezervnog sastava imala i profesionalni sastav odnos, odnosno policajce koji su radili za plaću. Njih u rezervnom sastavu je bilo 20-tak, a ne zna koliko je bilo onih u profesionalnom sastavu. Zna da je okr. Čedo Jović bio jedan od zapovjednika vojne policije, no sada ne zna da li je on bio glavni. Nema nikakvih saznanja o ozljeđivanju Ivana Horvata, Ivana Bodze, Karola Kremerenskog, Emerika Hudika i Josipa Ledenčana, te o smrti Antuna Kundića. Istaknuo je da su pritvor držali pripadnici vojne policije profesionalci, koji su radili za plaću, a kao takvi su bili Radovan Krstinić, Miodrag Kikanović i Novak Simić, koji im je bio neki pretpostavljeni. Naime, ove oštećenike i preminulog Antuna Kundića zna da su bili u pritvoru, poznaje ih jer su bili mještani Dalja. Navodi da se pričalo da su ljudi dobivali batina, da su odvođeni.

Svj. Predrag Bojanić je iskazao da je negdje 1995. prvotno pristupio vojnoj policiji u Dalju koja je bila smještena u tzv. Šajberovoj kući. Najprije je pristupio kao vojni policajac po ugovoru i nakon mjesec ili dva se skinuo da bi potom dobio mobilizacijski poziv i bio je mobiliziran u rezervni sastav vojne policije, koji rezervni sastav je bio smješten gdje i profesionalni. Zapovjednik vojne policije bio je okr. Čedo Jović, koji je bio oficir JNA, misli po činu poručnik. Okr. Čedo Jović ga je osobno primio na razgovor kada je prvi puta došao u vojnu policiju. Zapovjednik voda profesionalnog sastava vojne policije bio je Novak Simić. Od okr. Čede Jovića nikada nije dobio izravnu zapovijed dok od okr. Novaka Simića jeste. Radovan Krstinić i Miodrag Kikanović bili su pripadnici profesionalnog, odnosno ugovornog sastava vojne policije. Kada je obavio onaj prvi razgovor s okr. Čedom Jovićem, s ovim je razgovarao o uvjetima rada u vojnoj policiji, dakle, kolika je ugovorena plaća i ukoliko se radi.

Iz iskaza Gorana Dukića proizlazi da je negdje u proljeće 1995. pristupio aktivnom sastavu vojne policije koja je bila smještena u tzv. Šajberovoj kući u Dalju. Vojna policija se sastojala od voda aktivne vojne policije kojom je prvobitno zapovijedao jedan mlađi dečko kojem ne zna ime i prezime, a zatim je zapovijedao Novak Simić. Drugi vod bio je rezervni sastav, kojem ne zna tko je zapovijedao. Poznata su mu imena Radovana Krstinića i Miodraga Kikanovića koji su bili pripadnici aktivnog sastava vojne policije dok je on bio tamo, a zadržao se negdje oko godinu dana. Ne zna tko je zapovijedao cjelokupnom vojnom policijom, dakle, i ovom aktivnom i rezervnom, a u tzv. Šajberovoj kući bila je komanda gdje je vidao okr. Čedu Jovića, koji je bio vojna osoba u maskirnoj odori. Ova postrojba vojne policije u Dalju potpadala je pod veću formaciju u Vukovaru, a svi skupa su pripadali 45. slavonskoj brigadi. Sjeća se kao zapovjednika te brigade izvjesnog majora Rudana; zna da je brigada imala oficira sigurnosti, a bilo ih je nekoliko i konkretno zna da je jedan od njih bio okr. Čedo Jović.

Svj. Đorđe Jelić je iskazao, da je ušao u rezervni sastav policije 1994., a koja je bila smještena u tzv. Šajberovoj kući u Dalju. Zapovjednik vojne policije okr. Čedo Jović, koji je bio u toj zgradi na katu, a oni su bili u prizemlju. Njemu osobno okr. Čedo Jović nije izdao

nikakvu zapovijed, a on je zapovijedi primao od Đorda Milovanovića. Novak Simić, Miodrag Kikanović i Radovan Krstinić bili su pripadnici aktivnog sastava vojne policije s tim da im je Novak Simić bio komandir smjene ili vođa odjeljenja, uglavnom bio je nadređen Kikanoviću i Krstiniću. Zna da je okr. Čedo Jović imao čin poručnika, a da li je bio pripadnik JNA, to ne zna. Ivan Horvat osobno mu je pričao da je fizički zlostavljan u tzv. Šajberovoj kući, gdje je bila vojna policija.

Svj. Žarko Šteković iskazao je da je od početka 1994. do 1995., obavljao personalne poslove u komandi vezano za oficire i raspored vojnih obveznika, odnosno da je radio na evidencijama vezano za te vojne obveznike. Poznato mu je da je u Dalju bio jedan vod vojne policije kojeg su sačinjavali vojnici po ugovoru. Ovaj vod vojne policije bio je smješten u Ul. J. Popović, bila je to žuta kuća i zna da je ovim vodom vojne policije zapovijedao okr. Čedo Jović. Poznati su mu Radovan Krstinić, Miodrag Kikanović i Novak Simić koji su bili policajci, no ne zna da li su bili samo policajci ili je netko od njih imao i kakvu zapovjednu ulogu. Isto tako poznato mu je, jer je bio personalac komande 35. brigade, da je zapovjednik brigade bio Petrović, a jedan od pomoćnika bio je Rudan. U brigadi je postojao i načelnik za «bezbijednost», a to je bio izvjesni Dane, koji je radio u osječkoj policiji prije rata, prezime mu ne zna. Nakon ovog Dane, načelnik za sigurnost brigade bio je okr. Čedo Jović.

Iz iskaza svj. Željka Čokaša proizlazi da je bio zatočen u Dalju od 3. listopada do 24. listopada 1994. i to u jednoj kući, nedaleko crkve. U toj zgradi bila je vojska, a ovdje je prepoznao Milana Mrkalja koji je po činu bio poručnik, budući da je ovaj nekada radio u «Beljetransu». Dok je bio zatočen tamo je dolazio i okr. Čedo Jović koji je po činu bio kapetan, a ostali su ga oslovljavali sa Pedo, pa je zaključio da je on njihov nadređeni. Navedeni Milan Mrkalj dva do tri puta vodio ga je na razgovor kod tog Pede, u tu istu zgradu, ali s prednje strane. Razgovor s okr. Čedom Jovićem vodio je o tome da postoje dvije mogućnosti; da ga vrate u Beli Manastir, pa što mu bude ili da potpiše da će surađivati sa srpskom vojskom Krajine, pa je čak bilo govora i da ga puste da ode u Mađarsku, da ovdje pristupi u HV, gdje je trebao biti neki informator. Za ovo su mu nudili novac te da će mu napraviti putovnicu. Bilo je govora i o njegovom odlasku u Vukovar, a Vukovar je bila solucija kao i Beli Manastir, ukoliko ne bi potpisao ono što su oni tražili te mu je rečeno da će tamo ostati i bez ruku i bez nogu. Istaknuo je, da dok je boravio ova dva tjedna u zatočeništvu, da je redovito dobivao batine do mjere da je gubio svijest. Naime, od strane određenih osoba, kojima ne zna ime niti prezime, zna da je jedan bio muškarac visine oko 2 metra i nosio je «colt», koji mu je stavljao na sljepoočnicu, te su mu govorili «ustašo, zar još nisi strijeljan». Kada su ga fizički zlostavljali, ovo su činila dvojica ili trojica. Razlog njegovog zatočenja bio je to što je pokušao brijeg iz Baranje.

Iz iskaza svj. Gorana Medanića proizlazi da je bio pripadnik radnog voda, kojim je zapovijedao Veso Agić. Negdje sredinom svibnja 1995. zajedno s još dva Madara misli da je jedan od njih bio Karol Kremerenski, išao je raditi u jednoj garaži, koja je bila uz tzv. Šajberovu kuću. Dok su nosili kante šljunka jedan od onih koji su ih nadgledali, a bilo ih je možda jedan ili dvojica, prevrnuo je kantu, kao provokaciju. Nakon toga uveli su ga u prostoriju u kojoj su bila još dvojica, to su bili sve vojnici i policajci, pa su ga htjeli tući no međutim došao je komandir njegovog voda Veso Agić, te im je rekao da ga ne tuku. Za okr. Čedu Jovića je čuo da se po selu pričalo da je on glavni u vojnoj policiji. U okviru radnog voda radio je u pekari, a mnogi pripadnici radnog voda koji su istovarali brašno, rekli su mu da je dobro prošao, misleći na ono što se sve događalo u radnomvodu, odnosno rekli su mu da se događalo svašta, pa su spominjali da je i Karol Kremerenski poginuo.

Svj. Tomislav Hajduković je iskazao, da ne poznaje Novaka Simića, ali da je za ovog čuo da je bio u komandi vojne policije u Dalju, da je taj Simić odgovoran i za smrt Antuna Kundića, a da je to čuo od Gorana Savića koji je bio vojni policajac kada je Antun Kundić ubijen. Od ovog Gorana Savića i javnim pogovorom je čuo da su Antuna Kundića u tom zatvoru tukli Novak Simić, Radovan Krstinić i Miodrag Kikanović; da su ga tukli limenim poklopcima jer im se nije svidala glazba koju im je Antun Kundić morao odsvirati. Čuo je da su ga tukli i metalnom šipkom i lopatom te da je Antun Kundić preminuo u zatvoru od posljedica fizičkog zlostavljanja. Poznato mu je da je osim Antuna Kundića teško bio zlostavljan i Mađar Karolj Kremenerski, koji mu je to osobno ispričao u podružnici udruge kojoj je pripadao u Dalju. Rekao mu je da su ga u radni vod mobilizirali Veso Agić i Stevan Ristić, da su ga gotovo svakodnevno tukli dok je morao raditi u šumi, a osobito ako nije ispunio normu. Karolj Kremenerski mu je ispričao da su ga tako znali istući da bi pao u nesvijest, a potom bi ga vodom polijevali.

Svj. Rozalija Kundić, udovica Antuna Kundića, iskazala je da je tijekom okupacije živjela sa suprugom u Erdutu, tada na adresi Erdutska planina br. 54. Antun Kundić je često bio pozivan na prisilne radove, pa se to isto dogodilo i 3. svibnja 1995. Toga dana ona nije bila kod kuće, već je radila u nadnici, a kod kuće su bili njena kćer Monika i zet Radoslav Popović. U večernjim satima, 4. svibnja 1995., dobili su izvješće da je Antun Kundić dobio infarkt i da je umro, kao i da se njegovo tijelo nalazi u bolnici. Nakon toga je njen zet Radoslav Popović otišao u bolnicu po tijelo i dovezao ga je u sanduku. Nije vidjela tijelo svoga pokojnog muža, no vidjela je njegovo lice i vidjela je da mu je desna strana lica plava. Njen zet Radoslav joj je uznemireno rekao da je čitavo Antunovo tijelo plavo i da on nije umro od infarkta.

Svj. Andrija Bodza iskazao je, da je dobro poznavao Antuna Kundića i da misli da je ovaj bio po nacionalnosti Mađar. Nema neposrednih saznanja kako je stradao, a svi Mađari iz Erduta bili su mobilizirani u radni vod i po njih je dolazio vojni kamion te ih odvezio na radove. Isto tako su dolazili i po Hrvate u Dalju. Morali su ići na radove kao što je kopanje bunkera, tranšca, raznosili su drva i radili mnoge druge poslove koje su im naređivali i to na lokaciji od Erduta do Klise i Sarvaša, a ponekad i u Kopačkom ritu. 3. svibnja 1995. godine, negdje oko 14,00 sati, opet su svi morali vojnim kamionom ići na radove i tada su pokupili i Antuna Kundića i sve ih odvezli na željezničku postaju u Dalj. Tamo je bilo već 10 do 20 osoba, mahom Mađara, svi su bili mobilizirani u radni vod, čim su sišli s kamiona, komandir radnog voda, Stevo Ristić, naredio im je da moraju ući u jednu prostoriju. Tada je Antun Kundić rekao da bi on išao kući i da neće ići unutra i onda je krenuo prema svojoj kući. Stevan Ristić je krenuo za njim i kasnije je došao jedan džip koji ga je odvezao. Isto tako su bili u vojnu policiju odvezli Ivicu Horvata koji je stalno nešto komentirao, te je Ivica Horvat bio nekoliko dana u vojnoj policiji i kasnije je rekao da je dobio tamo batina. Poznato mu je da je i Ivan Bodza bio priveden u zgradu vojne policije u Dalju i da se iz nje vratio sav pretučen. I svjedoka osobno su maltretirali nekoliko puta tijekom 1992. godine. Grupa vojnika vojske RSK mu je ušla u dvorište te su ga pretukli. Tukli su ga samo zato što je bio Mađar i rekli su mu da je on za njih ustaša.

Iz iskaza svj. Andrije Pašti proizlazi da je dobro poznavao Antuna Kundića i da je on bio rođak njegove supruge. Antun Kundić je bio u radnom vodu, a na pogrebu je vidio da Kundić na glavi, na desnoj strani, ima krvne podljeve. U to vrijeme vojna policija je bila smještena u Dalju u «Šrajberovoj kući». Tijekom ratnog stanja i ratnih zbivanja osobno nije bio od nikoga zlostavljan niti maltretiran, no poznato mu je da je bilo napada na određene kuće mještana i zna konkretno da je tako napadnuta i kuća njegovog tetka Franje Hodana. To se dogodilo, koliko se sjeća, 1993. ili 1994. godine. Došli su maskirani ljudi do kuće tetka i

pucali su mu u prozore kuće i htjeli su ući u kuću. I on sam je u jesen 1991. bio uhićen i odvezen u zatvor u Erdut gdje su ga ispitivali. Tu je bilo više osoba, a svi su bili Mađari po nacionalnosti. Nije bilo razloga da ih se ubiti, jer nitko od njih ništa nije ukrao, a ispitivali su ih odakle im imovina. U zatvoru su nekorektno postupali prema njima.

Svj. Josip Radić iskazao je, da poznaje Miodraga Kikanovića, a za Radovana Krstinića nije siguran. Tijekom 1995. često je viđao Miodraga Kikanovića, jer je bio mobiliziran u radni vod i vozio je svojim traktorom drva za zgradu vojne policije. Tada je vidio Miodraga Kikanovića u odori vojne policije. Antun Kundić je bio njegov bratić. Zna da je imao problem s bruhom, no sve što su mu naredili u radnom vodu on je radio. Više puta su im znali reći da moraju obaviti poslove koji su im dani u radnom vodu, jer će inače biti likvidirani. Pojedinci iz radnog voda znali su biti uhićeni i odvedeni u vojnu policiju u Dalju, pa mu je tako poznat slučaj Ivana Bodze, Antuna Bartoka, Andrije Bodze, te Ivica Horvata i Marija Lazara koji su bili iz Dalja. Za Marija Lazara mu je poznato da je ovaj bio dva dana u zatvoru vojne policije i kada se vratio izgledao je užasno. Mario Lazar mu je rekao da je cijeli dan morao nositi nekakav kamen i da su ga pri tome udarali. Nije bilo nikakvih pravih razloga da se ove osobe uhićuju i premlaćuju u policiji. Glede Antuna Kundića, sjeća se da su ih sve iz radnoga voda bili pokupili i dovezli u jednu zgradu blizu željezničke postaje. U tom objektu bila je prazna soba, bez stolica, bez slame i cijelu su noć morali tamo prestajati. Iduće jutro su odlučili da ih razvezu po kućama i da svatko sebi uzme deku i odmah da se vrate. Kada su došli do kuće Antuna Kundića, on je bio uzeo deku i tada su ih dovezli do ispred željezničkog kolodvora odnosno nekih stotinjak metara dalje. Kada su svi izašli iz kamiona, Antun Kundić je odjednom počeo hodati prema željezničkom kolodvoru. Stevan Ristić i Veso Agić, komandiri radnoga voda, krenuli su kamionom za Kundićem i potom su ga ubacili u kamion i odvezli u «Šrajberovu kuću» u zgradu vojne policije. Čuo je da je iste večeri Antun Kundić umro. Te iste večeri dobili su o tome prvu informaciju od zeta Antuna Kundića, Radoslava Popovića, koji je rekao da je njegov punac Antun Kundić umro od infarkta. Svjedok je odmah u to posumnjao. Htio je ići i na Kundićev pogreb, no to mu nisu dopustili.

Svj. Mirko Kelava, osim što je opisao opće prilike u radnom vodu u inkriminirano vrijeme, iskazao je, da je Antuna Kundića znao iz viđenja. Osobno je vidio da su ga utovarili u vojni kamion i odvezli u vojnu policiju u «Šrajberovu kuću» u Dalju. Vidio je da su ga u kamion stavili Stevan Ristić, koji je bio komandant radnoga voda, a vozač je tom prilikom bio Boro Vučković. Dan ili dva nakon ovog događaja svi u radnom vodu su čuli da je Antun Kundić umro i da je vraćen kući u mrtvačkom sanduku.

Iz iskaza svj. Emirika Huđika proizlazi, da poznaje Novaka Simića i Miodraga Kikanovića, dok Radovana Krstinića ne zna. Novak Simić je bio komandir vojne policije i jednom prilikom je došao po njega i odvezao ga u Sarvaš, a radi rada u radnom vodu. Jednom prilikom je bio priveden u vojnu policiju tzv. Vojske Republike Srpske Krajine koja se nalazila u «Šrajberovoj kući». Naime, jednom prilikom je krenuo sa svojim susjedom Astalošem odvesti ovce na ispašu i to su mu Stevan Ristić i Veso Agić odobrili. Izdali su mu dozvolu da može prebaciti ovce na ispašu u Bogojevo i s Astalošem je krenuo s ovcama preko mosta u Srbiju, ali ga je na mostu zaustavila vojna policija. Od strane vojne policije tu su bili Miodrag Kikanović i osoba po nadimku «Dordžila». Unatoč tome što je imao dozvolu i propusnicu, njih dvojica su mu rekli da se mora vratiti natrag i da ide u «Šrajberovu kuću». U toj zgradi vojne policije njega je Kikanović osobno tukao, Udarao ga je nogama obuvenim u čizme po donjim dijelovima nogu, a imao je i policijsku palicu kojom ga je udarao i bockao u predjelu bubrega. Tako ga je jako udarao, da je Novak Simić, koji je u jednom času ušao u tu prostoriju, izderao se na Kikanovića da ga prestane tući, no Kikanović ga je nakon toga još

dva do tri puta jako udario u predjelu bubrega, pa je Simić još jednom povikao na Kikanovića. Ovaj događaj se zbio u lipnju mjesecu 1995. godine.

Svjedok Imra Moger iskazivao je o općim prilikama u Dalju tijekom okupacije, te o maltretiranjima koje je sam doživio od strane pripadnika paravojsnih postrojbi.

Svj. Đuro Astaloš iskazao je, da poznaje Novaka Simića i Miodraga Kikanovića. Novak Simić ga je dva puta zatvarao u zatvor vojne policije u «Šrajberovoj kući», a jednom ga je iz njemu nepoznatog razloga priveo tijekom 1993. godine. Tada je bio odvezen u Sarvaš i morao je čistiti i kompati bunkere zajedno s drugim pripadnicima radnoga voda. Tijekom 1994. godine također je bio pritvoren u zgradi vojne policije u «Šrajberovoj kući» i tada su ga natjerali da golim rukama čupa koprive s površine od oko 5 kvadratnih metara. Neki od vojnih policajaca ga je tada udarao pendrekom po rebrima, no jedan drugi policajac mu je na to prigovarao. Zna da je Antun Kundić bio odvezen u Dalj u vojnu policiju i da je tamo bio pretučen i da je umro. Ovo je saznao od jednog vojnog policajca koji je vozio mrtvo tijelo Antuna Kundića u bolnicu. On tom čovjeku ne zna ime ni prezime, ali je negdje 1998. godine ovaj čovjek slučajno došao u njegovu kuću i o tome je razgovarao s Radoslavom Popovićem u njegovoj prisutnosti. U ostalom dijelu svoga iskaza svjedok Đuro Astaloš je opisivao prilike koje su vladale u radnom vodu tijekom inkriminiranog događaja.

Svj. Ivan Bodza iskazao je, da ne poznaje Novaka Simića, no da dobro poznaje Miodraga Kikanovića zv. «Kika» i Radovana Krstinića. Njih dvojica su ga tukla kada je bio u vojnom zatvoru. Nije mu poznat identitet komandira koji ga je svaki dan ispitivao kada su ga zatvorili u vojni zatvor, no i ta osoba ga je svaki dan ispitivala, a bila je visoka oko 180 ili 190 cm i jače tjelesne građe. Sjeća se da je Miodrag Kikanović došao s Ristićem k njemu u kuću, naoružan puškom i tražio je da ustane iz kreveta i da krene s njim u komandu vojne policije. Kikanović i taj Ristić su ga odveli pod prijetnjom oružja u «Šrajberovu kuću» gdje je bila vojna policija i tamo su ga iduća tri dana tako pretukli da nije mogao stajati na nogama jer mu je posebno stradala lijeva noga, prednji dio trbuha, leđa i lijeva strana glave. Svaki dan, od 5. svibnja 1995., pa iduća tri dana, ispitivao ga je taj njihov komandir kojem ne zna identitet, a pored njega kao stražari su se izmjenjivali Miodrag Kikanović i drugi. Stražar koji je bio pored njega sa strane stavljao je metak u cijev i držao naciljanu pušku u njega, a tada su ga svaki puta pri ispitivanju tukli. Nije mu poznato zbog čega su tako postupali prema njemu, a inače on je bio civilna osoba i prisilno mobiliziran u radni vod. Kada je bio doveden u dvorište «Šrajberove kuće», žestoko su ga pretukli Miodrag Kikanović i Vučićević za kojeg misli da mu je ime Zoran i neki Jorgić, kojem se ne sjeća imena, a radi se o visokom mlađem čovjeku plave kose. Tu je bio i Radovan Krstinić koji mu je udario nekoliko šamara. Najviše je batina dobio od Kikanovića. Navedeni Radovan Krstinić stalno mu je govorio da se ustane s tla, a kada bi se podigao, opet bi dobio toliko udaraca da bi ponovno pao na tlo. Prvog dana, 5. svibnja 1995. bio je tako udaran preko pola sata. Tada je na dvorištu bio još i policajac po imenu Damjanović kojem ne zna ime. U ovom vojnom zatvoru ostao je do 20. svibnja 1995., no batine je dobivao prva tri dana. Kasnije ga nisu tukli, već bi samo dobio po koji šamar. Može reći da za vrijeme njegova ispitivanja u prostoriji nije bio Radovan Krstinić. U toj vojnoj policiji bila je i osoba po imenu Saša Grgur koji je svaki dan oštrio nož pred njim i govori da će tim nožem klati ustaše. Od dobivenih batina u zatvoru vojne policije oko 15 dana nije mogao normalno hodati. Liječniku nakon ovog događaja nije išao, jer se nije usudio. Komandir vojne policije mu je rekao da kada izađe iz zatvora ne smije ići doktoru. Osoba koja ga je ispitivala i koja je bila po vojnoj hijerarhiji odmah iza Čede, također ga je tukla. Ta osoba ga je prilikom ispitivanja udarala i zadala mu ozljede po lijevoj nozi. Kada je prvi dan doveden u «Šrajberovu kuću», bio je pretučen u dvorištu. Drugi dan, 6. svibnja 1995., a zatim

trećega i četvrtoga dana, svaki dan je dobivao batina na ispitivanju i to od ispitivača te od stražara koji su bili naoružani, a ti stražari su se izmjenjivali svaki dan, tako da je kao stražar nekad bio Vučićević, nekad Kikanović, a nekad Jorgić. Bili su još neki kojima se sad ne može sjetiti imena, no ti stražari su ga svaki na ispitivanju ponaosob tukli šakama i nogama. Od udaraca koje je zadobio na dvorištu, kada su ga tek dovezli, nekoliko puta je gubio svijest. Tom prilikom su mu izbili socijalne zube. Od bolova koje je trpio i povraćao je. Dvaput se od batina nekontrolirano pomokrio, a napravio je i veliku nuždu nekontrolirano. Nakon što je sve prestalo, morao je ovakav spavati, kojom prilikom su ga zavezali. Jednom se nekontrolirano pomokrio kada ga je ispitivao komandir vojne policije i kada je u sobu za ispitivanje ušao Miodrag Kikanović i udario ga desnom podlakticom po vratu, a potom i desnom nogom obuvanom u čizmu u slabine od čega je pao u nesvijest. Radovan Krstinić ga inače nije udarao, a nekoliko puta ga je samo udario otvorenim dlanom po licu.

Svj. Mario Lazar iskazao je, da zna da je Novak Simić bio u komandi vojne policije u Dalju, te misli da je bio zapovjednik voda vojne policije. Osobno je vidio kada je on uhvatio Ivicu Horvata i ubacio u terensko vozilo i odveo ga u komandu vojne policije. Tamo je Ivica bio pretučen. Svjedok je i sam bio zlostavljan i udaran za vrijeme dok je bio prisilno mobiliziran u radni vod tijekom 1995. godine. Zbog toga što je Hrvat morao je u komandi vojne policije prenositi dva dana od ujutro do navečer u plastičnim kantama od 10 litara kamen tucanik i to tako da je tu kantu bez ručki morao nositi s po dva prsta svake ruke namjerno da bi ga se mučilo cijeli dan. Ovo mu je bio naredio kapetan Đorđe Milovanović zvan «Đordila» koji je bio u toj vojnoj policiji, a naredio mu je to i Miodrag Kikanović. Morao je to neprekidno raditi u dvorištu komande vojne policije i s jednog mjesta nositi tu kantu punu kamenja na drugo mjesto udaljeno oko 25 metara, a potom bi ju morao nositi natrag. To je radio puna dva dana, a policajci koji su bili stražari i naoružani, rekli su mu da ukoliko stane da će odmah dobiti batina. Taj Đordila ga je dva puta lupio lopatom po leđima i to prvi dan kada je počeo nositi ovo kamenje po njihovoj naredbi. Za Radovana Krstinića je čuo da je udario Josipa Ledenčana iz Erduta, koji je također bio pripadnik radnog voda zajedno s bratom Ivanom. Čuo je da se to dogodilo na Mišinom brdu, no to osobno nije vidio. U ostalom dijelu svog svjedočkog iskaza Mario Lazar opisivao je druge prilike i opću situaciju u Dalju tijekom inkriminiranog događaja.

Svj. Josip Ledenčan u svom iskazu opisao je situaciju koja je tijekom okupacije vladala u Erdutu i Dalju, o maltretiranju Hrvata i Mađara tijekom okupacije, odvođenje Antuna Kundića u vojnu policiju te je opisao kako ga je Radovan Krstinić, tijekom rada na Mišinom brdu prilikom nošenja trupaca bagrema, a nešto nakon smrti Antuna Kundića, udario jednom velikom metalnom šipkom po leđima i nogama, opsovavši mu tom prilikom majku ustašku, te mu rekao da je njihovih dvije tisuće Srba u zapadnoj Slavoniji pobijeno, dok ih oni «tu maze».

Iz iskaza svj. Ivana Horvata proizlazi, da je Novak Simić bio komandir vojne policije u Dalju i da je ta policija bila smještena u kući Zlatka Šrajbera, u ulici koja se tada zvala Ul. Jelke Popović. On je iznad sebe imao pretpostavljenog u osobi po nadimku Čedo, a misli da se ta osoba mogla zvati Čedomir Jović. Ta osoba je bila kapetan po činu i misli da je iz Borova odakle je putovala svaki dan na posao u Dalj. Dobro je upamtio Novaka Simića jer ga je ovaj više puta tukao i zlostavljao. Svjedoka su, pod izlikom da je psovao nekome četničku mater, uhitili i odveli u vojnu policiju u Šrajberovoj kući. Misli da je to bilo 1992. ili 1993. godine, no precizno se toga više ne sjeća. Tamo ga je Novak Simić više puta pretukao, a bio je u njihovom zatvoru oko 6 mjeseci. Nakon tog vremena odvezli su ga u jednu kuću u

Nijemcima, koja je također bila pretvorena u zatvor, a radilo se o objektu bivše škole. Osim Novaka Simića u vojnoj policiji najviše ga je tukao Nenad zvani «Krc» iz Bijeloga Brda. Radi se o vojnom policajcu koji je bio mršav, plave kose i misli da ima starijeg brata Predraga. Tog policajca su zvali Krc i taj se najviše isticao po zlostavljanju i premlaćivanju. Od udaraca koje je zadobio od Simića i Krc imao je vjerojatno napuknuće rebra, jer mu je dugo trebalo da dođe k sebi i da uspravno hoda. Dobio je udarce i po nogama i po rukama. Najmanje četiri puta bio je jako pretučen. Šest do sedam mjeseci proveo je i u zatvoru u Nijemcima gdje su ga također više puta pretukli. U radni vod ga je bio mobilizirao Stevan Ristić, a bio je mobiliziran u radni vod jer je Hrvat. Poznato mu je da su u Šrajberovoj kući pretukli pripadnika radnog vođa Karola Kremerenskog koji je sada pokojni. Misli da je to bilo 1995. godine, kada je stradao i Kundić. Karol Kremerenski je radio u dvorištu komande vojne policije i od jednom su ga bili odveli u prostoriju gdje su inače tukli i gdje je i sam svjedok bio zatvoren. Čuo je jauke Kremerenskoga, a vidio je da su u tu prostoriju otišli spomenuti Krc i Kikanović, te neki Zoran iz Erduta. Njih trojica su pretukla ovoga Karola. Zna da su Karola tako pretukli da su mu polomili rebra, a imao je i drugih ozljeda zbog kojih mu se morala ukazati liječnička pomoć. Kremerenskog nisu ostavili u zatvoru i kada su ga pustili on je otišao liječnici koja mu je davala zavoj i obloge. Spomenuti Krc ga je udario nogom obuvenom u vojnu čizmu u predjelu lijeve strane prsišta i tada mu je sigurno nanio ozljedu rebra, a Simić ga je isto tako udarao nogom po njegovim nogama i drugdje i to uvijek kada je bio u vojničkim čizmama. Prilikom tog udaranja zadobio je i prijelom palca na lijevoj ruci tako da ni dan danas ne može ispraviti taj palac.

Svj. Saša Grgur iskazao je da pozna Novaka Simića, Miodraga Kikanovića i Radovana Krstinića. Svjedok je do 1992. bio na području Voćina, a potom je prvo došao u Aljmaš, da bi 1995. prešao u Dalj, gdje i danas živi. Bio je u sastavu plave brigade, teritorijalne obrane i u vojnoj policiji. U vojnoj policiji je bio svega nekoliko mjeseci, a komanda vojne policije bila je u Ul. Jelke Popović, u Šrajberovoj kući. Komadant vojne policije u komandi u Dalju bio je kapetan Čedomir Jović, a njegov zamjenik misli da je bio Savo Klajić iz Bijelog Brda. U ovoj komandi vojne policije postojao je samo jedan vod kojem je na čelu bio Novak Simić, a u njegovom sastavu je bilo 15 vojnih policajaca.

Iz nalaza i mišljenja sudsko-medicinskog vještaka mr. sc. Milanke Mrčela, proizlazi da je Antun Kundić zadobio serijske prijelome od 4 do 10 rebra obostrano, nagnječine pluća obostrano, krvarenje u meke mozgovne ovojnice, nagnječine i krvne podljeve lica, prsnog koša, obje natkoljenice, desne potkoljenice i desnog kuka. Prema istom nalazu smrt Antuna Kundića je nasilna, a uzrokovana je višestrukim ozljedama koje su mogle izazvati traumatski šok. Također, iz istog nalaza i mišljenja slijedi da je pokojni Antun Kundić za života imao preponsku kilu promjera 12 cm i da su stoga njegove životne i radne sposobnosti bile umanjene i otežane. Teško je zamisliti da se bolesnik s preponskom kilom odluči na bijeg trčanjem, a isto tako i na bijeg iskakanjem iz kamiona. Da su ozljede nastale iskakanjem s kamiona očekivana distribucija ozljeda bila bi drukčija.

Iz nalaza i mišljenja vještaka sudsko-medicinske struke prof. dr. sc. Mladena Marcikića slijedi da je Ivan Horvat pregledan na Odjelu za traumatologiju Kliničke bolnice Osijek te da su mu utvrđene deformacije palca lijeve šake i da se palac nalazi u ukočenom stanju, ukočenost zglobova ručja i doručja, nepotpunost hvata šake, gruba natučenost desne šake, sada zacijeljenih zglobova, stara rana na desnoj obrvi, stari prijelomi drugog, trećeg, četvrtog, petog i šestog desnog rebra, te stari prijelomi od trećeg do osmog lijevog rebra, bolnost lijeve slabine i oslabljenost mišića desne potkoljenice. Opisane stare ozljede

predstavljaju teške tjelesne ozljede, poglavito prijelomi rebara. Ozljede rebara mogle su nastati udarcima u prsni koš, ali isto tako i padovima. Medicinska dokumentacija govori o starijim ozljedama od prije desetak godina. Ozljede se ne mogu pouzdano vremenski definirati, tj. reći da su točno stare 10 ili 15 godina jer to jednostavno nije moguće.

Dakle, tijekom istražnog postupka nedvojbeno je utvrđeno, da je okr. Čedo Jović svojim ponašanjem u inkriminiranom vremenskom razdoblju ostvario obilježja kaznenog djela činjenično i pravno opisanog u izreci.

Naime, iz rezultata izvedenih dokaza proizlazi da su neosnovani navodi (materijalne) obrane okr. Čede Jovića da nije bio zapovjednik postrojbe vojne policije, pa ni nadređeni vojnim policajcima Novaku Simiću, Miodragu Kikanoviću i Radovanu Krstiniću, a kada kao njihov nadređeni nije ništa poduzeo da ih spriječi u postupanjima opisanim u izreci ove optužnice, onda je i ostvario obilježja predmetnog kaznenog djela.

Prijedlog za produljenje pritvora prema okr. Čedi Joviću, po zakonskoj osnovi iz čl. 102. st. 1. toč. 1. ZKP temelji se na neospornim činjenicama da kao strani državljanin u Republici Hrvatskoj nema ni prebivalište ni boravište, a niti ga što drugo veže za Republiku Hrvatsku; da je uhićen na graničnom prijelazu te da se protiv njega vodi kazneni postupak za teško kazneno djelo. Navedene okolnosti upućuju na zaključak da bi okr. Čedo Jović boravak na slobodi iskoristio za bijeg u svoju državu (Republiku Srbiju) u pokušaju da izbjegne kazneni progon.

S obzirom da je okr. Čedo Jović osnovano sumnjiv za teško kazneno djelo – za kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ RH može se izreći kazna zatvora u trajanju od 20 godina, da je predmetno kazneno djelo činjeno u duljem vremenskom razdoblju, prema većem broju civilnih osoba, da ga je okrivljenik počinio kao zapovjednik postrojbe vojne policije na okupiranom dijelu Republike Hrvatske, da je, dakle, ovaj trebao biti garant humanog postupanja prema civilnom stanovništvu, sukladno pravilima međunarodnog prava, za zaključiti je, da je predmetno kazneno djelo počinjeno pod posebno teškim okolnostima koje upućuju na neophodnost primjene pritvorske mjere prema okrivljeniku(i) po čl. 102. st. 1. toč. 4. ZKP.

Zbog toga je trebalo podići ovu optužnicu, koja se ukazuje kao opravdana i na zakonu osnovana.

PRILOG: spis br. Kio-I-99/08

ZAMJENIK ŽUPANIJSKOG DRŽAVNOG ODVJETNIKA

Dragan Poljak